

**Люсінда Райлі**  
**Будинок орхідей**

Lucinda Riley

Люсінда Райлі

Hothouse  
*Flower*

Будинок  
*Орхідей*

Харків

 Vivat  
ВИДАВНИЦТВО

2019

УДК 821.111-311.6  
Р18

*Серія «Художня література»*

Перекладено за виданням:  
Riley L. Hothouse Flower / Lucinda Riley. — London :  
Penguin Books, 2011. — 592 p.

Переклад з англійської *Ірини Серебрякової*

Дизайнер обкладинки *Оксана Кочка*

*Моєму батькові Доналду, який надихав мене*

**Райлі Л.**

Р18 Будинок орхідей / Люсінда Райлі ; пер. з англ. І. Серебрякової. — Х. : Віват, 2019. — 576 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-942-941-4 (укр.)

ISBN 978-0-141-04937-3 (англ.)

Джулія Форрестер — відома піаністка, яка живе мрією про гарний будинок у Провансі. Вона щаслива й успішна, аж тут у її житті стається жахлива трагедія. Джулія повертається до Англії, туди, де була щаслива в дитинстві, — у Вортон-парк. Але теперішній власник маєтку Кіт Кроуфорд мріє якомога швидше його продати. Ані Джулія, ані Кіт не знають, що їхні долі нерозривно пов'язані. Під час ремонту, розпочатого Кітом, знаходять щоденник, написаний у 1940-х роках дідусям Джулії, який понад усе любив орхідеї. Про що йдеться на його сторінках? В історії двох сімей, розорених війною, Джулія виявить темні секрети, що змінять її життя...

УДК 821.111-311.6

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-966-942-941-4 (укр.)

ISBN 978-0-141-04937-3 (англ.)

© Lucinda Riley, 2010

© ТОВ «Видавництво “Віват”», ви-

дання українською мовою, 2019

### Давня-прадавня сіамська легенда

У Сіамі кажуть, що чоловік, закоханий у жінку палко, шалено, безтямно, готовий на все, аби втримати її, догодити їй зробити так, щоб вона обрала саме його з-поміж усіх інших.

Жив колись у Сіамі принц, який саме так закохався в дивовижно вродливу дівчину. Він завоював її прихильність, але коли до весілля — свята, під час якого вся країна мала бенкетувати, веселитися й танцювати, — лишилося кілька днів, принцові стало неспокійно.

Він зрозумів, що має довести своє кохання якимось надзвичайним героїзмом, здійснити щось таке, що назавжди пов'язало б цю дівчину з ним.

Для цього він мав знайти щось таке ж рідкісне й гарне, як вона.

Принц довго думав, а потім покликав до себе трьох найнадійніших слуг і сказав їм:

— Я чув оповідки, що в нашій країні, десь високо в горах на півночі, росте чорна орхідея. Знайдіть її для мене й принесіть сюди, у палац, щоб я подарував квітку принцесі на наше весілля. Першому, хто принесе мені цю орхідею,

я заплачу так, що він стане багатим. А ті двоє, що не впо-  
раються, не доживуть до свята.

Троє слуг схилюлися перед принцом у шанобливому  
поклоні, а серця їхні наповнилися жахом, адже чоловіки  
знали, що на них чекає смерть. Чорна орхідея існувала  
лише в легендах, так само як і дракони, золоті й оздобле-  
ні коштовними каменями зображення яких прикрашали  
ніс корабля, на котрому принц мав пливти до храму на  
весільний обряд із принцесою.

Того вечора всі троє слуг повернулися додому й по-  
прощалися з рідними. Проте один із них, що лежав в обій-  
мах сплаканої дружини, був розумніший за інших і силь-  
ніше хотів жити. За ніч він намислив собі план, а вранці  
вирушив до плавучого ринку, де продавали прянощі,  
тканини... і квіти. Там він купив розкішну орхідею з пиш-  
ними оксамитовими пелюстками всіх відтінків, від роже-  
вого до пурпурового, а тоді попрямував уздовж *клогів* —  
каналів Бангкока. І врешті-решт знайшов писаря, що  
сидів серед сувоїв у темній сирій комірці за своєю крам-  
ничкою.

Писар колись працював у палаці (там слуга й запізнав-  
ся з ним), але його прогнали, сказавши, що літери в нього  
виходять негарні.

— *Саваді кран*, писарю, — мовив слуга, поклавши  
перед ним квітку. — Доброго дня. Маю для тебе роботу  
і, якщо допоможеш, озолочу.

Відколи писаря вигнали з палацу, він ледь животів, то-  
му ці слова його зацікавили.

— Що я маю зробити?

— Ти розумієшся на чорних. Пофарбує пелюстки  
цієї орхідеї начорно.

Писар нахмурився, роздивляючись слугу, а тоді квітку.

— Це можна. Але розпустяться нові бутони — і ті пе-  
люстки вже не будуть чорними. Тебе викриють.

— Поки це станеться, я вже буду далеко й сам житиму,  
як принц, якому служу зараз.

Писар повільно кивнув.

— Приходь увечері — і матимеш чорну орхідею.

Слуга повернувся додому й звелів дружині спакувати  
їхні вбогі пожитки. Він сказав, що жінка зможе купити  
все, чого душа забажає, і запевнив, що збудує їй гарний  
палац у далеких-далеких краях.

Увечері чоловік повернувся до писаря й ахнув: на столі  
стояла прекрасна чорна орхідея.

Роздивившись її, він побачив, що писар чудово впорався.

— Чорнила висохли, — пояснив той, — і не зітруться,  
якщо хтось допитливий мацатиме пелюстки. Я сам пере-  
віряв, спробуй і ти.

Писар торкнувся орхідеї пальцями — і вони лишилися  
чистими.

— Але я не знаю, чи довго триматиметься чорнило, —  
правив далі писар. — Його розчинятиме природна волога  
квітки. А ще, ясна річ, не можна, щоб її намочило дощем.

— Усе гаразд, — кивнув слуга, забираючи квітку. —  
Я йду до палацу. Чекай на мене опівночі біля річки — від-  
дам тобі твою частку.

Настав вечір того дня, коли принц одружився з прин-  
цесою. Весь день він святкував, ділячи свою радість з усім  
народом, а потім зайшов до їхніх покоїв.

Принцеса стояла на терасі й дивилася на річку Чаоп-  
храю — у воді відображалися вогники святкової ілюміна-  
ції. Принц підійшов і став поруч.

— Єдине моє кохання, я маю для тебе подарунок. Він  
символізує твою незрівнянну досконалість.

І принц простягнув їй чорну орхідею в глеку з чистого золота, оздобленому коштовним камінням.

Принцеса подивилася на неї, на чорні як ніч пелюстки, що немовби знемагали під тягарем темряви. Через свій неприродний колір орхідея здавалася тьмяною, зів'ялою й отруйною. Але принцеса розуміла, *що* тримає в руках, як це важливо й що зробив заради неї принц...

— Володарю мій, квітка прекрасна! Як тобі вдалося її знайти?

— Я обшукав усі усюди у своїх землях і впевнений, що не існує іншої такої орхідеї. І не існує іншої такої жінки, як ти.

Він подивився на неї, і в тому погляді світилася вся його любов. Принцеса побачила ці сповнені кохання очі й ніжно провела рукою по щоці чоловіка. Дівчина сподівалася, що принц знає: вона теж його кохає й завжди кохатиме.

— Дякую тобі. Вона прекрасна.

Він перехопив руку дружини і, цілючи їй пальці, відчув нестримне бажання повністю оволодіти нею. Сьогодні була їхня шлюбна ніч, а він так довго чекав.

Забравши в принцеси глечик з орхідеєю, принц поставив його на терасі.

— Ходімо до спальні, моя принцесо, — прошепотів він між поцілунками, тримаючи її в обіймах.

І дівчина пішла за ним, а чорна орхідея лишилася на терасі.

\* \* \*

От-от мало зійти сонце, коли принцеса підвелася з їхнього ложка й вийшла зі спальні, щоб привітати перший ранок шлюбного життя. Побачивши маленькі калюжі, вона зрозуміла, що вночі дощило. Пробуджувався новий день, хоча сонце ще ховалося за деревами на іншому березі річки.

На терасі в золотому, оздобленому коштовним камінням глечик стояла рожево-пурпурова орхідея.

Принцеса всміхнулася, торкнувшись чистих ніжних пелюсток, омитих дощем. Орхідея стала набагато прекраснішою, ніж та, що подарував їй увечері принц. Вода навколо глечика була ледь забарвлена сірим.

Принцеса все зрозуміла. Узявши квітку в руки й вдихаючи її божественний аромат, вона міркувала, що робити: сказати правду, що могла завдати лиха, чи збрехати й захистити?

За кілька хвилин вона знову увійшла до спальні й пірнула в обійми свого принца.

— Володарю мій, — прошепотіла вона, коли він прокинувся, — уночі в нас вкрали чорну орхідею.

Принц одразу ж сів, не тямлячись від жаху, готовий покликати варту.

Принцеса заспокійливо всміхнулася йому.

— Не треба, любий. Мені здається, що її дали нам лише на одну ніч. На ту ніч, коли ми поєдналися, коли розквітло наше кохання й ми теж стали частиною природи. Хіба ми могли сподіватися, що втримаємо це диво лише для себе?.. Та й усе одно... вона б зів'яла, а потім загинула... Я б цього не витримала. — Дівчина поцілувала йому руку. — Віритимемо в її чари й знатимемо, що нашої першої ночі нас благословила її краса.

Принц замислився. І не покликав варту, адже кохав свою принцесу всім серцем і почувався дуже щасливим, бо вона цілком належала йому.

Спливали роки, вони добре жили разом, благословенні дитиною, яку принцеса понесла тієї першої ночі. Потім у них народилося ще багато дітей. І принц решту життя вірив, що чорна орхідея поділилася з ними своїми чарами, але не могла їм належати.